

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 151 af 30. marts 1946 om en lånefond for kortfristede prioritetslån.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5999; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2934).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingvar Dahl: Det fremgår såvel af bemærkningerne til lovforslaget som af den højtærede indenrigsministers skriftlige fremsættelse, at formålet med den foreslåede ændring først og fremmest er at få lånefonden til at træde i virksomhed, men dernæst at skaffe lovhjælp for lånefondens virksomhed, som den nu er tænkt i loven.

Jeg vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger om selve lovforslaget. Dets formål må jo antages at være at ville befri nybyggeriet for den meget høje rente ud i fremtiden; det er egentlig en foruddiskontering af, at vi eventuelt kan komme i den situation, at obligationskurserne ikke bliver så lave som nu. Det kan også tænkes, at udviklingen kan få en retning, som man for tiden ikke kan forudse, og det vil derfor være et spørgsmål, om bygherrerne, om de sociale boligselskaber vil gøre den brug af loven, som ændringen egentlig tilsigter.

Da der foreligger sådanne problemer i forbindelse med dette lille forslag, vil jeg finde det naturligt, at det bliver henvist til en kort udvalgsbehandling, idet jeg vel er vidende om, at nybyggeri—af hvad art nævnes kan—kan få støtte, men at det må ske gennem boligstøtteleven. Der rejser sig f. eks. visse problemer, hvis det skulle indtræffe, når man skal gå fra de kortfristede over til de langfristede lån, at obligationskurserne i virkeligheden ikke stiller sig bedre end nu, og der ville være rimelighed i også at drøfte, om der er nogen mulighed for at komme over også disse vanskeligheder. Jeg skal derfor ved forhandlingens slutning tillade mig at stille forslag om, at forslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Lorentzen: Jeg havde egentlig tænkt mig ganske kort at ville anbefale lovforslaget til vedtagelse og ikke, at det skulle drøftes i et udvalg, da man jo i et af de politiske udvalg netop har afgivet en udtalelse om dette spørgsmål. Men da jeg nu er kommet på talerstolen, vil jeg sige, at vi ikke mener, at staten skal garantere de låntagere, der får et kortfristet prioritetslån, mod, at renteniveauet stiger på det tidspunkt, da kon-

verteringen til den permanente prioritetsordning skal finde sted, og stiger renteniveauet, falder kursniveauet, og så kan det være vanskeligt for den pågældende låntager. Men jeg ser ikke rettere end, at de pågældende løber en risiko, der muligvis kan give dem en gevinst, men også muligvis et tab, og at staten ikke kan blande sig ind i dette lotterispil, om jeg så må sige, i den ene eller den anden retning.

Thestrup: På mit partis vegne skal jeg anbefale det forelagte forslag. Det er allerede nævnt før, at forslaget har været til drøftelse i det såkaldte politiske lejeudvalg, og fra alle sider i udvalget var vi enige om at ønske denne udlånsvirksomhed genoptaget.

En sådan genoptagelse står det jo til enhver tid den siddende boligminister åbent at bestemme i henhold til loven. Nu har den højtærede boligminister ønsket til brug ved en sådan genoptagelse, at der også er hjemmel for at yde lån mod sikkerhed i ejendomme, der agtes bebygget, som altså endnu ikke er bebygget, så at disse lån ydes mod bankgaranti eller mod den sikkerhed, der nærmere er bestemt i forslaget. Denne ændring kan jeg anbefale.

Også den anden ændring, der er foreslået, kan jeg anbefale af de grunde, der er gjort så udførligt rede for såvel i bemærkningerne som i forslaget og i den skriftlige fremsættelse.

Mit parti har naturligvis ikke noget imod, at det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Ingvar Dahl omtalte, bliver genstand for drøftelse i et udvalg. Jeg forstår, at det også er meningen, at dette udvalg skal gøre sit arbejde færdigt meget hurtigt.

Bertel Dahlgaard: Da loven om en lånefond for kortfristede prioritetslån blev gennemført i 1940, var det en nydannelse indenfor realkreditens område, og tanken om oprettelsen af en sådan kortfristet lånefond mødte adskillig modstand i kreditforeningskredse, vel endda så stærk modstand, at hvis ikke en så kyndig realkreditens mand som dr. Krag havde været medlem af dette høje ting, havde det måske været tvivlsomt, om det dengang var lykkedes at gennemføre nydannelsen. Nu lykkedes det, og lånefonden blev taget i brug i begyndelsen af krigstiden, da der skete skred i kurserne, renten blev høj og kurserne lave, og en hel del, som havde bygget, stod overfor gennem langfristede lån at måtte binde sig til en høj rente et halvt århundrede ud i fremtiden. Stående derved for med mulighed for at optage lån efter den nye lov